

FERDINAND I de ROMÂNIA
(Ferdinand I al României) (1865-1927)

prof. Corneliu M. Andonie,
muzeograf, Muzeul Militar Național

Ferdinand Viktor Albert Meinrad von Hohenzollern-Sigmaringen, s-a născut la 24 august 1865, la Sigmaringen, în sud-vestul Germaniei, fiind al doilea fiu al pincipelui Leopold de Hohenzollern, fratele mai mare al regelui Carol, și al principesei Antoaneta, infanta Portugaliei. Prințul Ferdinand a devenit moștenitor al coroanei României, din 18 martie 1889, după unchiul său fără copii, în noiembrie 1888, prin renunțarea tatălui și a fratelui său mai în vârstă, Wilhelm. El a venit pentru prima oară în Romania la 19 ani, în 1884, dupa care s-a întors în Germania pentru a-și continua studiile liceale și universitare. În 19 aprilie 1889, după absolvirea Universității din Liepzig și a Școlii Superioare de Științe Politice și Economice din Tübingen, principele s-a stabilit la București, pentru a-și putea îndeplini atribuțiile de moștenitor al tronului României. La 10 ianuarie 1893, s-a căsătorit cu prințesa Maria de Edinburgh (nepoata reginei Victoria a Marii Britanii și a țarului Alexandru al II-lea al Rusiei).

Ca orice membru al familiei de Hohenzollern, principele Ferdinand trebuia să parcurgă și o carieră militară.

Astfel că, după obținerea bacalaureatului, la 24 octombrie 1885 principele era înscris ca ofițer în evidențele Companiei III din Regimentului I de infanterie de garda prusiană din Posdam (din care făcuseră parte și tatăl și bunicul său) și elev la Școala militară din Kassel.

În 1886, pentru că principele Leopold de Hohenzollern, fratele regelui Carol I și tatăl său, fusese numit proprietar al Regimentului III de infanterie de linie din armata română, principele Ferdinand, fusese, la rândul său, înscris ca sublocotenent în registrele aceluiași regiment, de la 14 noiembrie.

Prin Înaltul Decret nr.1217, începând din ziua de 19 aprilie 1889, principele moștenitor, era înaintat la gradul de locotenent, în arma infanteriei.

De la 13 iunie 1890, fusese detașat cu serviciul la Batalionul IV de vânători, iar prin Înaltul Decret nr.1408, era înaintat la gradul de căpitan în arma infanteriei, de la 10 mai 1891 și numit comandant de companie în Batalionul I de vânători.

La 29 decembrie 1892, prin Înaltul Decret nr.4201, era înaintat la gradul de maior și numit comandantul Batalionului I de vânători, iar de la 1 ianuarie 1895, înaintat la gradul de locotenent-colonel, fiind numit ajutorul

șefului de corp. De la 8 aprilie 1895 era numit comandantul Regimentului IV de roșiori, funcție în care, era înaintat colonel.

Înaintat general de brigadă, la 8 aprilie 1898, principele Ferdinand, a îndeplinit, funcția de comandant al Brigăzii VIII de infanterie; la 10 mai 1904 a fost înaintat la gradul de general de divizie și numit comandant al Diviziei IV de infanterie; la 7 aprilie 1911 a fost înaintat la gradul de general de corp de armată și numit la comanda Corpului II de armată.

În această perioadă a mai îndeplinit și funcțiile de inspector general al Cavaleriei președintele Comitetului consultativ al Cavaleriei, inspector general al Armatei, calitate în care a fost și președinte al Comisiei de acordare a gradului de general și de numire a comandanților de regimente.

În timpul campaniei din 1913 din Bulgaria a fost numit comandantul suprem al armatei.

Pe timpul vieții a fost numit colonel (proprietar) onorific în/al Batalionului I de vânători, de la 1 ianuarie 1895, dată de la care corpul primește denumirea onorifică de *Principele moștenitor Ferdinand al României*; al Regimentului nr. 91 de infanterie și al Regimentului nr.4 de artilerie (care purtau, numele său), prin Înaltul Ordin de zi nr.2717 din 9 noiembrie 1922; a Regimentului de escortă regală, de la 10 mai 1923; al Batalionului 11 de vânători de munte *Hatmanul Luca Arbore*, prin Înaltul Ordin de Zi nr.24, din 24 noiembrie 1924, cu ocazia dezvelirii monumentului unirii Bucovinei, la Cernăuți; al Școlii Speciale de cavalerie, de la Târgoviște.

Tot o dată, conform obiceiului vremii, principele Ferdinand a primit aceleași onoruri și din partea unor armate străine. Astfel el a fost numit cap al Regimentul de infanterie prusac nr.68, sublocotenent *á la suite* și apoi, comandant onorific în I-ul Regiment prusian al Gărzii pedestre, colonel-proprietar al Regimentului de infanterie austro-ungar nr.6 *Carol I, rege al României, á la suite* și apoi, proprietar al Regimentului 18 de infanterie rus *Vologda*.

În 1914, Ferdinand a devenit rege al României, la 49 de ani, depunând jurământul solemn și promițând că va fi *un bun român*.

Deși rudă cu familia imperială germană (șeful Casei de Hohenzollern, fiind chiar fratele său mai mare, Wilhelm), regele Ferdinand a hotărât, în calitatea sa de comandant suprem al armatei, împreună cu Consiliul de Coroană din 14/27 august 1916, intrarea României în primul război mondial de partea Antantei, împotriva Austro-Ungariei și Germaniei. Cu tot entuziasmul romanilor, situația de pe câmpul de luptă nu a fost favorabilă, o bună parte din teritoriul României fiind ocupat de către trupele Puterilor Centrale. Ferdinand și întregul guvern român s-au refugiat, în noiembrie

1916, la Iași. Pentru rege și familia sa a fost o perioadă extrem de grea, în care toate planurile păreau să se năruie. Deși familia sa din Germania l-a renegat (la castelul Hohenzollern-ilor arborându-se steagul de doliu, pierzând, cu această ocazie și comenzile onorifice ale regimentelor germane și austriace), Ferdinand nu și-a pierdut speranțele. Astfel, el a refuzat să ratifice pacea separată, de la Buftea, între Puterile Centrale și România. În cele din urmă, situația avea să se schimbe, la sfârșitul anului 1918. Regele s-a întors triumfal la București, în fruntea armatei sale, trecând pe sub arcul de triumf, întâmpiant fiind de o populație entuziastă.

Cu acest prilej, la 1 decembrie 1918, ministrul de război, generalul de corp de armată Eremia Grigorescu, dădea citire primei cărți de mareșal, prin care guvernul înainta pe regele Ferdinand la rangul de mareșal, înmânându-i și bastonul.

În ziua de 15 octombrie 1922, la Alba Iulia, Ferdinand a fost încoronat rege al României Mari.

Timiditatea sa înnăscută nu lăsa să se întrevadă prea ușor faptul că era un om de o vastă cultură, pasionat botanist și vorbitor curent de mai multe limbi străine, între care greaca veche și ebraica. Din 1890 a fost membru de onoare al Academiei Române, iar între 1914 și 1927 a fost protector și președinte de onoare al aceleiași instituții.

În numai 13 ani de domnie, Ferdinand avea să devină un mare Rege, supranumit fie *Întregitorul*, fie *cel Leal* pentru felul în care și-a dedicat viața țării de adopție, devenită patria sa.

După o domnie ilustră, suveranul s-a stins la Sinaia, în 1927, la 20 iulie, la numai 62 de ani, în urma unei lungi suferințe, pricinuite de un cancer de colon. În timpul vieții sale, a văzut făurindu-se România Mare, a înfăptuit reforma agrară, împărțind pământ țăranilor, căpătând pentru aceasta numele de *Regele țăranilor*, a promulgat Constituția din 1923, liberală și democratică.

A fost înmormântat în biserica mănăstirii de la Curtea de Argeș, alături de unchiul său, regele Carol I și de regina Elisabeta. Pe lespeda sa de mormânt stă scris: *AICI ODIHNEȘTE ROBUL LUI DUMNEZEU FERDINAND I, REGE AL ROMÂNIEI, NĂSCUT LA 24 AUGUST 1865, RĂPOSTAT LA 20 IULIE 1927 LA CASTELUL PELIȘOR. LUÂND CĂRMA ȚĂRII LA 11 OCTOMBRIE 1914, A TRAS SABIA LA 15 AUGUST 1916 PENTRU DEZROBIREA ROMÂNILOR DE PESTE VECHILE HOTARE, ÎNFĂPTUIND ÎNTREGIREA NEAMULUI ȘI ÎNCORONÂNDU-SE LA 15 OCTOMBRIE 1922 LA ALBA IULIA CA PRIMUL REGE AL TUTUROR ROMÂNILOR.*